

JONÁŠ – MISIA, VÝHOVORKY A ODMIETANIE

TEXTY NA TENTO TÝŽDEŇ

Jonáš 1–4; Náh 1,1; 2Kráľ 17,5,6; Ž 24,1; Jak 1,27; Iz 6,1–8

ÚVODNÝ TEXT

**Potom som počul hlas Pána, ktorý povedal: „Koho mám poslať, kto ta pôjde?“
Povedal som: „Hľa, tu som, pošli mňa!“ (Iz 6,8)**

Nie každý, koho Boh povolal, bol taký ochotný a oddaný ako Abrahám. Príkladom je prorok Jonáš (Jonáš 1–4). Boh povolal Jonáša, aby kázal proti Ninive (nachádza sa v dnešnom Iraku), hlavnému mestu Asýrie. Toto mesto sa nachádzalo deväťsto kilometrov od Jeruzalema, čo vtedy predstavovalo asi mesiac cesty. Jonáš nielenže odmietol ísť do Ninive, ale vydal sa na cestu opačným smerom. Po príchode do Joppy si zaplatil cestu do Taršíša (v dnešnom južnom Španielsku). Plavba dlhá viac ako 3500 kilometrov by, v závislosti od počasia, trvala najmenej mesiac. Jonáš, ktorý sa nechcel postaviť asýrskemu kráľovi, strávil mesiac času tým, aby sa od Ninive dostal čo najďalej! Čo viedlo Božieho proroka k takémuto konaniu?

Ninivčania boli dobre známi svojou skazenosťou, hriechosťou a krutosťou. V minulosti dokonca zaútočili na Izrael a Judsko. Napriek tomu Boh povolal Jonáša, aby išiel do Ninive a kázal proti skazenosti mesta (Jon 1,2). Táto formulácia je veľmi podobná tej, ktorú Boh použil pri Abrahámovi v súvislosti so Sodomou a s Gomorou v 1Moj 18,20.21. Jonášov postoj k jeho povolaniu sa však veľmi líšil od toho Abrahámovho.

Čo sa môžeme naučiť z Jonášových výhovoriek a snahy vyhnúť sa povolaniu, ktoré nám dáva Hospodin?

OSNOVA LEKCIE

Hlavnou postavou tejto lekcie je prorok Jonáš. Príbeh tohto muža (Jonáš 1–4), ktorý bol poslaný Bohom ako „misionár“ do pohanského prostredia, nám odhaľuje rad príčin a dôvodov (či už oprávnených alebo nie), ktoré nám bránia v tom, aby sme prijali Božie pozvanie do služby.

Jonáš: štyri časté dôvody, prečo nemáme chuť zapojiť sa do misijnej služby:

- 2Kráľ 19,32–37: Strach (nedeľa)
- Jon 2,1–3.7–10: Nesprávne pochopenie Božieho charakteru (pondelok)
- Jon 3,1–5.10: Ťažkosti a nepohodlie (utorok)
- Jon 4,1–4: Neprijemná konfrontácia (streda)
- Izaiáš: príklad pozitívnej odpovede na Božie pozvanie k misii
- Iz 6,1–8: „Tu som, pošli mňa!“ (štvrtok)

DÔVOD ODMIETNUTIA MISIE: STRACH

³²Preto takto vraví Hospodin o asýrskom kráľovi: „Do tohto mesta sa nedostane ani šíp ta nevystrelí. Neprerazí doň štítom ani proti nemu nenavrstí násyp.“ ³³Vráti sa cestou, ktorou prišiel, do tohto mesta sa však nedostane; znie výrok Hospodina. ³⁴Pre seba a svojho služobníka Dávida obránim toto mesto a zachránim ho.“ ³⁵Tej istej noci vyšiel Hospodinov anjel a pobil v asýrskom tábore stoosemdesiatpäťtisíc mužov. Keď ľudia včasráno vstali, všade samé mŕtvolý. ³⁶Nato sa asýrsky kráľ Sancherib vydal na spiatočnú cestu a po svojom návrate sa usadil v Ninive. ³⁷Keď konal pobožnosť v dome svojho boha Nisrócha, Adrammelech a Sarecer ho zabil mečom a unikli do krajiny Ararat. Po ňom sa stal kráľom jeho syn Esar-Chaddón. (2Kráľ 19,32–37)

OSOBNÉ ŠTÚDIUM

Čo odhaľujú uvedené verše o Ninive a vzťahu medzi Asýriou a Izraelom? Ako mohol tento vzťah ovplyvniť Jonášovo rozhodnutie vydať sa namiesto do Ninive opačným smerom?

Nah 1,1 a Nah 3,1–4

2Kráľ 17,5,6

2Kráľ 19,32–37

Strach bol pravdepodobne jedným z hlavných dôvodov, prečo Jonáš odmietol cestu do Ninive. Asýrčania boli nebezpečným nepriateľom a Ninive bolo hlavným mestom kráľovstva.

„Jedným z najväčších starodávnych miest z obdobia rozdeleného Izraela bolo Ninive, hlavné mesto Asýrskej ríše. ... Ninive bolo v čase svojho najväčšieho rozkvetu strediskom zločinov a bezbožnosti. Písmo ho nazýva *krvilačným mestom*, ktoré je *samá lož, je plné koristi a neprestáva rabovať*. (Nah 3,1.19)“ (PP 265; ZSDT 128)

Napriek nedobrému menu bolo Ninive nádherné mesto. Historici pripomínajú, že kráľ Senacherib mesto výrazne zveľadil. Stál aj za stavbou obrovského juhozápadného paláca, ktorý sa rozkladal na ploche viac ako dvanásť hektárov (503 x 242 metrov) a tvorilo ho najmenej 80 miestností. Kráľ postavil aj 18 kanálov, ktoré privádzali do mesta vodu až zo vzdialenosti 65 kilometrov. Už samotná veľkosť mesta v tom čase vyvolávala hrôzu.

Asýrčania boli k svojim nepriateľom veľmi nemilosrdní. V správe o dobytí Babylona sa Senacherib chváľil, že zaplnil ulice mesta mŕtvolami mladých i starých obyvateľov mesta. Reliéfné rytiny nájdené pri vykopávkach zobrazujú scény vojakov napichujúcich obeť na koly. Určite nešlo o národ, s ktorým by sa chcel niekto dostať do sporu. Boli pripravení bez problémov použiť násilie a konať kruto proti každému, kto sa im znepáčil. Jonáš sa musel chvieť strachom pri predstave, že sa prechádza ulicami obávaného Ninive.

Napriek uvedeným skutočnostiam často vnímame Jonášov príbeh s pohrdaním alebo aspoň s nepochopením. Prečo dovolil svojmu strachu, aby mu zabránil plniť Božie pokyny? Len málo si však uvedomujeme, že sa môžeme ocitnúť v podobnej situácii a dovolíme nášmu strachu, aby nás úplne ovládol.

APLIKÁCIA

- Spomeň si na čas, keď si cítil, že Boh ťa vedie urobiť niečo, čo si sa naozaj báť urobiť. Čo si sa z takejto situácie naučil?

DÔVOD ODMIETNUTIA MISIE: NESPRÁVNE POCHOPENIE

¹Potom Hospodin prikázal veľkej rybe, aby Jonáša zhltila. Jonáš bol v bruchu ryby tri dni a tri noci. ²Jonáš sa z brucha ryby modlil k Hospodinovi, svojmu Bohu. ³Hovoril: „K Hospodinovi som volal zo svojho súženia a on ma vypočul. Z útrobu podsvetia som kričal o pomoc, ty si začul môj hlas. ... ⁷Zostúpil som k základom vrchov, do krajiny, ktorej závery sa za mnou zavreli naveky. Ty si však vytiahol môj život z jamy, Hospodin, Bože môj. ⁸Keď vo mne chradla duša, spomenul som si na Hospodina, moja modlitba prišla k tebe, do tvojho svätého chrámu. ⁹Tí, čo uctievať ničotné modly, opúšťajú toho, ktorý je verný. ¹⁰Ja ti však chcem obetovať s hlasným chválospevom a chcem splniť, čo som slúbil. Spása je u Hospodina.“ (Jon 2,1–3.7–10)

Keď prišla búrka, Jonáš vztiahol vinu na seba (Jon 1,1–12). Jeho postoj veľa vypovedá o spôsobe, akým mnohí v tom čase chápali Boha alebo „bohov“. Ľudia boli presvedčení, že okrem rôznych pozemských božstiev existovala aj akási neprehľadná ríša démonov ovládajúcich moria a oceány. Podľa chápania námorníkov bolo potrebné priniesť obeť, aby sa utíšil hnev bohov. Búrka bola prejavom tohto hnevu. Hoci bol Jonáš Hebrej, jeho vnímanie mohlo byť ovplyvnené rôznymi tradičnými pohanskými názormi.

Prečítaj si text Jon 2,1–3.7–10. Čo tieto verše odhaľujú o spôsobe, akým Jonáš rozumel Božej prozreteľnosti?

Hoci Jonáš utekal z územia, kde ľudia vyznávali Hospodina ako svojho Boha, naučil sa (na vlastných chybách), že aj keď sa vydal do pohanských krajín, Hospodin zostával vrchovaným vládcom celého stvorenstva. Vietor, vlny aj morské živočích patria Bohu. „Hospodinovi patrí zem i to, čo ju naplňa, svet i tí, čo ho obývajú.“ (Ž 24,1) Jonášovo srdce sa obrátilo k vládovi zeme a mora, kajal sa a bol zachránený.

Aj nám sa môže stať, že nepochopíme Boha a podstatu povolania, ktoré nám adresuje. Jedným z najčastejších nedorozumení je presvedčenie, že Bohu ide hlavne o to, aby sme sa zamerali na vlastné spasenie a čo najviac sa oddelili od skazenosti tohto sveta. Hoci nás Písmo vyzýva, aby sme si zachovali „čistú a nepoškvrnenú zbožnosť“ (Jak 1,27), mali by sme vnímať, aké dôležité je priniesť nádej a Božie požehnanie tým, ktorí to potrebujú.

Ďalším nedorozumením, ktoré nám môže brániť prijať Božie povolanie, je presvedčenie, že úspech misie závisí od nášho snaženia. Treba si uvedomiť, že my sami nemôžeme pre večnosť zachrániť žiadneho človeka – rovnako ako Jonáš nemohol zachrániť Ninive. Môžeme však mať „na spasenie zamerané“ vnímanie misie. Naším povolaním nie je spasiť ľudí, ale spolupracovať s Bohom na Jeho spásnom diele. Ak Ho chválime za konkrétne spôsoby, akými nás mení, vydávame tým svedectvo o Bohu, ktorý jediný môže pritiahnúť ľudí k sebe. My môžeme zasiať semienka pravdy, ale iba Boh môže priviesť srdce človeka k obráteniu. Často si zamieňame našu úlohu s Božou. Nesprávne chápanie posolania kresťanov môže mnohých priviesť k hľadaniu si výhovoriek a odmietnutiu byť svedkom. Áno, Boh poslal a použil si Jonáša, ale iba Boh, nie Jonáš, obrátil Ninive.

- **Získať ľudí pre Krista je príliš náročné na to, aby sme to dokázali sami a vo vlastnej sile. Potrebujeme sa preto naučiť nechať Boha, aby On sám získaval ľudí pre večnosť. Ako mu pri tom môžeš pomôcť svojím životom a svedectvom?**

**OSOBNÉ
ŠTÚDIUM**

APLIKÁCIA

DÔVOD ODMIETNUTIA MISIE: ŤAŽKOSTI A NEPOHODLIE

¹Potom zaznelo slovo Hospodina Jonášovi druhýkrát: ²„Vstaň, choď do Ninive, do veľkého mesta, a zvestuj mu posolstvo, ktoré ti poviem.“ ³Jonáš vstal a šiel do Ninive podľa Hospodinovho slova. Ninive bolo veľké mesto pred Bohom, na tri dni chôdze. ⁴Jonáš vošiel do mesta, prešiel deň chôdze a volal: „Ešte štyridsať dní a Ninive bude rozvrátené.“ ⁵Ninivčania uverili Bohu, vyhlásili pôst a obliekli sa do vrecoviny od najväčšieho až po najmenšieho. ... ¹⁰Boh videl ich konanie, že sa odvrátili od svojich zlých ciest. Potom Boh olútoval zlo, o ktorom povedal, že ho vykoná nad nimi, a neurobil to. (Jon 3,1–5.10)

OSOBNÉ ŠTÚDIUM

Jonášova skúsenosť v bruchu veľkej ryby (Jonáš 2) bola dramatickým prejavom Božej lásky a milosrdenstva. Jonášova modlitba odhaľuje, že pochopil láskavé Božie posolstvo. Prorokovo neuveriteľné stretnutie s Bohom síce nespôsobilo zázračnú zmenu v jeho myslení a konaní, napriek tomu sa však vydal do Ninive.

Prečítajte si 3. kapitolu knihy Jonáš. Ako ľudia reagovali na Jonášovo kázanie? Čo sa z toho môžeš naučiť o vydávaní svedectva?

Nech už si Jonáš myslel o Ninivčanoch čokoľvek, zvestoval, čo mu Boh prikázal. A výsledky boli ohromujúce! Ninivčania sa začali kajať. Áno, Jonáš musel prejsť veľký kus cesty (doslovne aj obrazne), aby vykonal to, do čoho sa mu vôbec nechcelo. Ale keď napokon začal kázať, Boh sa oslávil prostredníctvom zmeny, ktorú Ninivčania prežili.

Božia misia sa uskutočňuje prostredníctvom tých, ktorí sú ochotní obetovať sa, aj keď je to niekedy v rozpore s tým, čo by sami chceli. To, čo pokladáme za dôležité my sami, musí ustúpiť tomu, čo považuje za rozhodujúce Boh. A pre Boha je najpodstatnejšia záchrana stratených. Podobne ako Jonáš, aj my máme predsudky, ktoré nám bránia osloviť konkrétneho človeka alebo určitú skupinu ľudí.

Na vyrovnanie sa s vlastnými predsudkami potrebujeme veľa pokory. Misia si okrem toho vyžaduje čas a emocionálnu energiu. Môže byť nesmierne náročné investovať do životov iných a prejavovať skutočnú starostlivosť. Môže to znieť veľmi vyčerpávajúco, najmä ak si uvedomíme, že v dnešnej dobe musí každý z nás čeliť rôznym vlastným problémom a ťažkostiam.

A napokon, účasť na misii si často vyžaduje, aby sme zmenili pohľad na vlastné prostriedky. S misiou sú spojené rôzne výdavky, či už ide o starostlivosť o ľudí, nákup literatúry a informačných materiálov, alebo platenie za rôzne služby, aby sme mali viac času na misijnú prácu. Nech už má naša misijná služba akúkoľvek podobu, vyžaduje si určitú mieru obetavosti.

Dobrou správou je, že Boh priviedol Ninivčanov k pokániu aj napriek evidentným Jonášovým nedostatkom. Je smutné, že Jonáš sa nedokázal pripojiť k radosti, ktorá je v nebesiach z obrátenia každého hriešnika.

APLIKÁCIA ■ Akú obeť od teba Boh žiada v súvislosti so zdieľaním Jeho lásky s inými? Dôveruješ Mu, že splní svoj sľub a odmení tvoju obeť?

DÔVOD ODMIETNUTIA MISIE: NEPRÍJEMNÉ KONFLIKTY

¹Jonáš to pokladal za veľmi zlé a nahneval sa. ²Potom sa modlil k Hospodini: „Ach, Hospodin, či som to nepovedal, kým som bol vo svojej krajine? Preto som chcel predtým ujsť do Taršíša, lebo som vedel, že ty si Boh milostivý, ľútostivý, zhovievavý a bohatý v dobrote. Ty olutuješ pohromu. ³Tak teda, Hospodin, vezmi mi život, lebo je pre mňa lepšie zomrieť ako žiť.“ ⁴Hospodin sa ho spýtal: „Či je to správne, že si sa rozhneval?“ (Jon 4,1–4)

Prečítaj si 4. kapitolu knihy Jonáš. Ako sa skončilo Jonášovo dielo v Ninive? Ako rozumieš prorokovej záverečnej reakcii?

**OSOBNÉ
ŠTÚDIUM**

Ak by sme sa vo verši Jon 4,2 sústredili len na jeho druhú polovicu a úplne ju vytrhli z kontextu, vyznel by ako nádherné vyznanie viery. Ako to bolo v skutočnosti?

Jonášova nenávisť k ľuďom v Ninive bola taká hlboká, že si prial radšej zomrieť, než stratiť tvár. Ukázalo sa totiž, že jeho slová o súde nad mestom, ktorými ho poveril Boh, sa nenaplnili a Ninive nebolo zničené. Jonáš chcel, prial si, túžil, aby Ninive bolo ďalšou Sodomou a Gomorou. Dúfal v Boží súd nad nenávidenými ľuďmi. Keď Boh mesto ušetril, Jonášov svet sa zrútil. Stratil zmysel života. Prial si radšej nebyť, než čeliť tomu, čo vnímal ako „nespravodlivú spravodlivosť“.

Boh konfrontuje Jonáša, tentokrát nie kázňou alebo výrokmi, ale prostredníctvom skúsenosti. Presvedčenie sa neformuje na požiadanie. Nemusí ho zmeniť ani nová informácia. Náš pohľad na svet sa často formuje na základe životných skúseností a toho, ako im rozumieme.

Nová skúsenosť, ktorú Boh dal prežiť Jonášovi, mala prorokovi pomôcť rozpoznať jeho skreslené vnímanie reality. Boh spôsobil, že rastlina za jeden deň zázračne vyrástla. Bola dostatočne veľká na to, aby prorokovi poskytla ovlažujúci tieň pred spaľujúcim slnkom. Jonáš nedakoval Bohu, ktorý urobil zázrak, bol vďačný za rastlinu samotnú. Namiesto toho, aby rastlinu pokladal za *nezaslúžený* prejav Božej milosti, považoval ju za *zaslúžené* požehnanie, ktoré nasledovalo po jeho dobrých skutkoch. Keď rastlina uhynula, Jonáš sa nahneval, začal pochybovať o svojej hodnote a uvažoval dokonca o vlastnej smrti.

Po tejto skúsenosti sa Boh láskavo pokúša priviesť proroka na správnu cestu. Ukazuje Jonášovi, aké hlúpe bolo činiť si rastlinu viac ako tisíce mužov, žien a detí v Ninive.

- Príbeh sa nekončí Jonášovým pokáním. Záver knihy zostáva otvorený. **APLIKÁCIA**
Aký postoj zaujmeš ty k ľuďom, ktorí sú násilní, zlí, stratení?

TU SOM, POŠLI MA

¹V roku, keď zomrel kráľ Uzzija, videl som Pána sedieť na vysokom a vznešenom tróne. Okraje jeho rúcha naplňali chrám. ²Nad ním stáli serafi. Každý mal po šesť krídel: dvoma si zakrývali tvár, dvoma si zakrývali nohy a dvoma lietali. ³Jeden druhému volal: „Svätý, svätý, svätý je Hospodin zástupov, celá zem je plná jeho slávy.“ ⁴Prahy dverí sa zachveli od hlasu volajúceho a chrám sa naplnil dymom. ⁵Povedal som: „Beda mi, som stratený, lebo som muž s nečistými perami a bývam medzi ľuďom s nečistými perami a moje oči videli kráľa, Hospodina zástupov.“ ⁶Priletel ku mne jeden zo serafov, v ruke mal žeravý uhlík, ktorý vzal kliešťami z oltára. ⁷Dotkol sa mi perí a povedal: „Hľa, toto sa dotkol tvojich perí, zmizla tvoja vina a tvoj hriech je odstránený.“ ⁸Potom som počul hlas Pána, ktorý povedal: „Koho mám poslať, kto ta pôjde?“ Povedal som: „Hľa, tu som, pošli mňa!“ (Iz 6,1–8)

OSOBNÉ ŠTÚDIUM

Príbeh proroka Jonáša je naozaj pozoruhodný. Skutočnosť, že Boh zachránil Ninivčanov *napriek* chatrnému Jonášovmu svedectvu, jasne ukazuje, aká je naša úloha v súvislosti s misiou. Máme byť sprostredkovateľmi Božieho posolstva. Jedine Boh však môže usvedčiť a obrátiť srdcia ľudí. Boh hľadá ochotných a pokorných poslov, ktorí sa budú riadiť Jeho pokynmi.

Aká je hlavná myšlienka vyjadrená v úvodnom texte (Iz 6,1–8)?

V texte zaznieva volanie. Boh hľadá ochotných dobrovoľníkov. Na toto volanie máme odpovedať tak, že sa podriadime Jeho vedeniu, budeme počúvať Jeho hlas, a potom sa rozhodneme poslúchnuť čokoľvek, čo nám povie.

Príbeh o Jonášovi okrem iného odhaľuje Božiu lásku k ľuďom, ktorí žijú tam, kde Jeho lásku necítiť a Jeho hlas nepočuť. Ako sa Boh zľutoval nad Ninive, zľutuje sa nad miliónmi obyvateľov miest, kde budovy nahrádzajú stromy a neustály hluk sťažuje stíšenie sa a počúvanie. O Ninivčanoch Boh povedal, že „nevedia rozlíšiť pravú a ľavú ruku“ (pozri Jon 4,11). Boh potrebuje poslov, ktorí sú ochotní priniesť posolstvo nádeje tým, ktorí sú zavalení zaneprázdnenosťou a ťažkosťami života.

Izaiáš počul hlas, ktorý hovoril: *Kto pôjde?* Aká bude tvoja odpoveď?

APLIKÁCIA

- Na prázdny list papiera alebo do modlitebného denníka si urob zoznam desiatich ľudí, o ktorých vieš, že nie sú veriaci. Nazvime ich pracovne tvojimi „učeníkmi“. Ak je to možné, uveď ich podľa mena. Nos tento zoznam so sebou a po zvyšok štvrtroka sa denne modli za každého zo svojich desiatich „učeníkov“. Modli sa, aby ti Boh pomohol spriatelíť sa s tými, ktorých poznáš. Modli sa, aby si mohol vytvoriť hlbšie, bližšie a dôveryhodné priateľstvá so svojimi známymi. Pri prehlbovaní vzťahu s nimi pozorne sleduj a počúvaj, čo hovoria, aby si mohol rozpoznať ich potreby, zranenia a bolesti. Potom sa modli, aby im Boh dal východisko a pomohol im v ich núdzi.

VÝZVA

Vyber si dve mestá (obce): jedno vo vašom okolí, druhé kdekoľvek na svete. Začni sa modliť za ľudí, ktorí žijú a pracujú v každom z nich. Pros Boha, aby povolal niekoho, kto v danom mieste bude zvestovať posolstvo o Bohu a o skorom príchode Ježiša.

PODNETY NA ZAMYSLENIE

Ellen G. Whiteová priniesla dôrazné varovanie pre tých, ktorí sa snažia nasledovať Ježišovu výzvu prinášať svedectvo ľuďom naokolo:

„Ak sa ľudia s výhovorkami vyhýbajú misijnému dielu, nezabavuje ich to zodpovednosti. Zanedbávajú duše, za ktoré zomrel Kristus, zanedbávajú povinnosti, ktorými ich poveril Boh, a sú zapísaní do nebeských kníh ako neverní služobníci. Ak sa služobník uzatvára pred tými, ktorí potrebujú jeho pomoc, nekoná pod vedením Majstra a nie je posilou a požehnaním pre ostatných. Tí, ktorí zanedbávajú osobný kontakt s ľuďmi, zaoberajú sa len sebou. Práve oni potrebujú skúsenosť spojenia so spoluveriacimi, aby pochopili svoj duchovný stav. Len tak budú vedieť nasýtiť Boží ľud. Tí, ktorí zanedbávajú túto prácu, dávajú najavo, že potrebujú morálnu obnovu. Len tak si uvedomia, že nekonajú zverenú prácu.“ (RH, 30. augusta 1892)

Tieto silné slová zdôrazňujú, akú veľkú váhu Boh kladie na misiu. Máme však nádej. „Boží rozkaz ukladal Jonášovi veľkú zodpovednosť. Ten však, ktorý mu kázal ísť do Ninive, mal moc podprieť svojho posla a pomôcť mu k úspechu. Keby bol prorok bez zaváhania poslúchol, mohol sa zaobísť bez nejedného trpkého zážitku a bol by na vlastných skúsenostiach poznal veľkosť Božieho požehnanie. Hospodin však Jonáša neopustil ani vo chvíľach zúfalstva. Prorok musí prejsť viacerými skúškami a obstať v množstve rôznych príhod. Tým sa mala obnoviť jeho dôvera v Boha a v jeho nekonečnú spásnu moc.“ (PP 266; ZSDT 128.129)

Podobne ako Jonáš, aj my môžeme nájsť výhovorky, prečo sa nezúčastňujeme na misii. Výhovorky si môžeme nájsť rôzne. Výzva konať misiu však nie je o nič menej konkrétna ako výzva, ktorú Boh adresoval Jonášovi. Otázka znie, ako sa rozhodneme odpovedať.

NÁMETY NA SPOLOČNÉ UVAŽOVANIE

1. Aké výhovorky ste boli v pokušení použiť, aby ste ospravedlnili svoje vyhýbanie sa misii? Čo je vašim „Ninive“?
2. Zamyslíte sa nad dôležitosťou pravdy, ktorá nám bola zverená. Aké požehnanie vám plynie z tejto pravdy? Čo vám bráni podeliť sa s ostatnými o to, čo vám samotným prináša osoh?
3. Ako sa môžete pomocou Božej milosti naučiť prekonať strach z vydávania svedectva a konania misie?